

Novými senzory v systému protivzdušné obrany jsou také letištní radiolokátory RPL-2000

značně odlišné. ACCS má podle oslovených odborníků řadu užitečných funkcí, jeho zavádění ale bohužel trvá příliš dlouho a celý projekt má mnohaleté zpoždění. Česká republika patří mezi země, které jsou v testování v rámci Evropy ve velmi pokročilém stádiu, přesto ale nechtějí představitelé Armády ČR slibovat konkrétní termín, kdy bude moci být ACCS zařazen do operační služby. Rozhodně se tak nestane během několika následujících měsíců.

Náhrada radiolokátorů snad již brzy

Nezbytnou a zcela klíčovou součástí protivzdušné obrany jsou systémy zajišťující nepřetržitý přehled o vzdušné situaci, mezi nimiž prim stále hrají takzvané primární radiolokátory. Jejich provoz zajišťuje rovněž 26. pVŘPz, a to prostřednictvím sedmi radiotechnických rot 262. radiotechnického praporu na sedmi stálých stanovištích. Ta lze rozdělit na dvě kategorie podle určení a využívané technologie. Nejvýkonnější radary jsou umístěny v objektech radiotechnických rot u obcí Nepolisy nedaleko Chlumce nad Cidlinou a Sokolnice jihovýchodně od Brna. Jde o radiolokátory typu RAT-31DL od italské společnosti Selex (dnes Leonardo), které tam byly instalovány v letech 2006 a 2008 a jejichž nákup byl hrazen z prostředků NATO. Jejich dálkový dosah činí

Samohybný komplet S-10M2D je díky pásovému podvozku schopen doprovázet mechanizované jednotky v boji

až 500 km, výškový 30 km a spolu s dalšími radary označovanými obecně jako FADR (Fixed Air Defence Radar) rozmístěnými také na území ostatních zemí tvoří takzvanou páteřní síť NATO. Činnost obou FADRů je přímo podřízena aliančnímu velení a oba nepřetržitě poskytují informace o vzdušné situaci do aliančních systémů velení a řízení. V současnosti se již připravují plány na některé dílčí modernizace, nicméně tento proces poněkud

chává zodpovědnost za tuto část vzdušného prostoru na národních prostředcích jednotlivých zemí. Bohužel, právě v této kategorii má česká armáda jeden z největších dluhů vůbec, protože používané systémy jsou již beznadějně zastaralé s výrazně překročenou životností.

Na pěti zbývajících radiotechnických rotách jsou instalovány radary pořízené od konce 70. let a během 80. let minulého století, přičemž technologicky jsou

Podle představitelů Armády ČR nic nebrání integraci izraelských radiolokátorů MADR.

zpomaluje fakt, že se na něm vzhledem ke strategickému významu a společnému financování musí shodnout všichni členové NATO. Jedním z již schválených a postupně realizovaných modernizačních projektů je nyní integrace vojenského Mόδu 5 na identifikační zařízení IFF (Identification Friend or Foe), jež je nedílnou součástí každého radaru FADR. I když by se mohlo zdát, že díky dosahu 500 km jsou radary RAT-31DL schopny pokrýt celé území České republiky, realita je poněkud odlišná. Vzhledem k členitosti terénu jsou schopny garantovat spolehlivý přehled o vzdušné situaci jen pro výšku nad 3000 metrů. V nižších hladinách vykazují větší či menší „slepá“ místa, přičemž i velení NATO pone-

některé ještě starší. Typickým příkladem je radiolokační dálkoměr ruského původu P-37 s dosahem 350 km. Vzhledem k době jeho vzniku jde ale o takzvaný 2D radar, který je sám o sobě schopen určovat pouze azimut a vzdálenost vzdušného cíle, nikoliv jeho výšku. K jejímu určení je proto nutné používat další samostatný radar, v našem případě taktéž ruský výškoměr PRV-17 s dálkovým dosahem až 600 km a výškovým dosahem 85 km. Teprve syntézou dat z obou prostředků je možné vytvářet trojrozměrný obraz vzdušné situace.

Výškoměry PRV-17 jsou u českých radiotechnických rot „sprázeny“ také s přehledovým radiolokátorem RL-4AS, vyráběným podnikem Tesla Pardubice v 80. letech. Jeho dosah činí 200 km a na rozdíl od ruských radarů umožňuje nepřetržitý 24hodinový provoz, ovšem jeho největší slabina spočívá v tom, že byl konstruován pro civilní použití jako přehledový letištní radiolokátor. RL-4AS tak není vybaven žádnou technologií proti rušení jako „bojové“ radary a jeho použitelnost v podmínkách elektronického boje je tedy velice omezena.

Jediným mobilním třídízenčním radiolokátorem ve výzbroji 26. pVŘPz je v současnosti ruský systém ST-68U-CZ, zavedený do výzbroje koncem 80. let. Ten byl v minulosti modernizován pardubickou společností Retia, kdy došlo například na výměnu bloků pro automatické zpracování signálů, instalaci nových zobrazovacích prvků, zlepšení výkonu, integraci identifikačního zařízení IFF (Identification Friend or Foe) a dalším úpravám, které zdvojnásobily přesnost určování polohy cíle a čtyřnásobně zvýšily kapacitu zpracování cílů. Avšak typ ST-68U-CZ byl navrhován primárně pro potřeby protilaťového raketového vojska, čemuž odpovídá i jeho dál-

Jedním z úkolů 25. pluku je také ochrana objektů strategické důležitosti, například jaderných elektráren